

๕ บทนำ

เมื่อเจย์กระแทกไหล่เข้ากับประตู แต่มันไม่ได้แตกเป็นเสียงๆ หรืออะไรที่น่าตื่นตาตื่นใจขนาดนั้น ลูกบิดประตูซึ่งคงเก่าจนควรจะเปลี่ยนใหม่อยู่แล้ว หลุดออกด้วยแรงกระแทก ประตูเปิดผางพาดเข้ากับผนังอีกด้าน เสียงโครมดังไปทั่วบ้านอันมืดมิด สะท้อนก้องมาจากผนัง

ในห้องนี้เสียงน้ำไหลซู่ดังยิ่งกว่าเดิม กลิ่นฉุนของบัสสวาก็แรงขึ้นเช่นกัน ไวโอเลตดมงะหนักกลิ่นและยกมือขึ้นปิดจมูก เธอเห็นเพียงเศษเสี้ยวของสิ่งที่อยู่รอบตัว เห็นเพียงบางส่วนของมุมของห้อง คู่ลื่นซึกได้กระจกเงาบานร้าวซึ่งสะท้อนแสงที่เล็ดลอดเข้ามาจากภายนอกไปทั่วห้อง ผ้าม่านสีตุ่นๆ สองผืนปลิวไสว ขนาบข้างหน้าต่างบานหนึ่ง และกลุ่มก้อนกลางห้องซึ่งไม่อาจเป็นอะไรอื่นได้

"เซลซี"

ไวโอเลตครางและทรุดลงคุกเข่าในจังหวะเดียวกับที่เห็นเงาของใครอีกคน... ฆาตกร... โพล่อกมาจากมุมมืด บางสิ่งเรื่องรองอยู่เหนือศีรษะของเขา เป็นแสงเลื่อนที่ไวโอเลตมองไม่ถนัด... เขาเคลื่อนไหวเร็วเกินไป

"เจย์"

เธอร้องเตือนแต่ไม่จำเป็นเลย ไม่ว่าชายคนนั้นจะเป็นใคร เขากระโจน

กังวานสีเลือด

ไปยังหน้าต่างที่เปิดอยู่ เหยียดตัวข้ามกรอบหน้าต่างไปทั้งที่เจย์เกือบจะคว้าตัวเขาไว้ได้แล้ว เสียงน้ำไหลและกลิ้งบัสสวาวะเหม็นคลุ้งติดตามเขาไปด้วย

รอยประทับทั้งสองของเขา

"พวกเราทำสำเร็จ" ไวโอเลตตรง "พวกเราเจอเธอแล้ว"

เสียงหวิวหวีดแหลมโกล้งเข้ามาเรื่อยๆ แต่เธอไม่สนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากเรื่องที่ว่าพวกเธอพบเซลซีแล้ว

และก่อนที่เธอจะทันห้าม ก่อนที่เธอจะตะโกนเรียกชื่อเขาด้วยซ้ำ เธอเห็นเจย์เหยียดตัวข้ามกรอบหน้าต่างตามไปอีกคน

ไวโอเลตตั้งท่าจะลุกขึ้น จะเดินไปที่หน้าต่างเพื่อดูให้แน่ใจว่าเขาลงสู่พื้นอย่างปลอดภัย แต่มือหนึ่งหยุดเธอไว้ มือของเซลซี

ความรู้สึกโล่งอกผุดขึ้นในใจและแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

"ไม่เป็นไรแล้วเซลซี ฉันอยู่ที่นั่นแล้ว ฉันอยู่ที่นั่นแล้ว"

แต่แล้วเธอก็ได้ยินเสียงนั้น เสียงหอบหายใจ ไวโอเลตคลำใบหน้าของเพื่อนอย่างร้อนรน มือลูบแก้มอีกฝ่ายไปมา

"ไม่เป็นไรแล้วนะ" เธอย้ำ ทว่าคราวนี้เธอไม่แน่ใจเสียแล้ว บางสิ่งไม่ถูกต้อง

เธอลูบต่อไป คลำสำรวจเด็กสาวที่อยู่ข้างตบขณะเสียงหวอดังโกล้งเข้ามาเรื่อยๆ เมื่อมือของเธอลูบถึงท้องของเซลซี เธอแตะถูกบางสิ่งที่อุ่นร้อน เหนียวเหนอะและเปียกชุ่ม

สัญชาตญาณสั่งให้เธอผละหนึ เธอไม่อยากแตะต้องมัน ไม่ใช่สิ่งนี้ ไม่ใช่เลือดของเซลซี

แต่ความรู้สึกนั้นเลื่อนหายอย่างรวดเร็ว ไวโอเลตร้องลั่นทันทีที่ได้ยินเสียงอีกทีจากด้านล่าง นอกหน้าต่างพอดี

"ช่วยด้วยค่ะ! มาช่วยในนี้ด้วย!"

เธอกดแผลสุดแรงเกิด มันคือสิ่งเดียวที่เธอจำได้จากบทเรียนสั้นๆ ว่าด้วยการปฐมพยาบาลในวิชาพลศึกษา เธอคิดว่าควรทำอะไรให้มากกว่านี้ แต่เธอ

ไม่รู้ว่าจะไรที่ว่ำนั้นคืออะไร

แล้วเซลซีก็แฉ่งไป ไม่ได้นิ่งอย่างคนพลอยหลับซึ่งยังรับรู้ลมหายใจ
ของพวกเขาได้ รับรู้ว่าเลือดยังไหลเวียนอยู่ ไม่ใช่ นี่เป็นความนิ่งอีกแบบหนึ่ง
ความนิ่งที่ไวโอเล็ตพบเห็นในผู้วายชนม์เท่านั้น ความนิ่งอันเป็นนิรันดร์

เธอได้ยินเสียงฝีเท้าที่คล้ายจะแว่วมาจากที่ไกลแสนไกล เสียงพูดจ้อกแจ้ก
ไม่ปะติดปะต่อฟังไม่ได้ศัพท์

ไม่มีอะไรสมเหตุสมผลเลย ไม่ใช่เรื่องจริงทั้งนั้น

เมื่อหลายคู่พยายามดึงตัวเธอออกจากเซลซี ไวโอเล็ตขัดขืน ดันรนเพื่อให้
ได้อยู่ข้างๆ เซลซีต่อไป ดันรนเพื่อให้ได้อยู่เคียงข้างเพื่อน จะได้ปกป้องเพื่อน
จะได้หยุดยั้งอะไรก็ตามที่กำลังเกิดขึ้น

ทว่าทันทีที่เธอเห็นควีนพวยพุ่งจากตัวเซลซี จากเรือนผม ผิวกาย และ
ริมฝีปากของเพื่อน ควีนอันบางเบาคล้ายภูตผี คล้ายอากาศ เธอก็ตระหนัก...
เธอรู้...

เธอมาสายเกินไป

ความร้อน...ควีนไฟ...

นั่นคือกังวานของเซลซี

๔ บทที่ 1 ๕

เกือบสามสัปดาห์ก่อนหน้านี้

ไวโอเลต แอมโบรสตั้งหมอนมาปิดศีรษะและทุบมัน พยายามยัดหมัดเข้าไปในหู...ให้ทะลุกะโหลกไปเลยหากจำเป็น...เพราะหวังจะหยุดเสียงกลองดนตรีซึ่งติดตามเธอไปทุกหนแห่ง ทุกชั่วขณะ กระทั่งในยามหลับไหล

มันหลอกหลอนในห้วงฝัน ครอบงำความคิด ยึดครองทั่วทุกตารางนิ้วในหัวสมอง และซ้ำแรงแกล้งยิ่งกว่านั้น

ไวโอเลตไม่เคยต้องกังวลเรื่องกังวลของคนตายมาก่อน เธอไม่เคยครุ่นคิดให้หนักใจว่าทำไมบางร่างถึงแผ่กระแสความรู้สึกเหล่านั้นออกมา รสจัดจ้าน สีกลิ่นหลากหลาย กลิ่นฉุนแรง เธอเคยอมรับมันอย่างที่เป็น ในฐานะส่วนหนึ่งของผู้ที่ถูกพรากจากโลกนี้ก่อนเวลาอันควร เธอเข้าใจว่าผู้ที่ถูกฆ่าจะมีกังวลติดตัว ขณะที่คนลงมือจะมีรอยประทับเข้าคู่กันก็เท่านั้น

ทว่าตอนนี้ไวโอเลตมีรอยประทับเป็นของตัวเองแล้ว เธอได้แต่คิดถึงมันคล้ายกับติดอยู่ในขุมนรกส่วนตัว เพราะตอนนี้เธอเองก็เป็นฆาตกรเช่นกัน และเมื่อกลายเป็นฆาตกร เธอก็ต้องแบกรับภาระที่แทบจะหนักหนาเกินไป

ไวโอเลตเกลียดเสียงเพลงที่ก้องกังวานอยู่รอบตัว เกลียดกังวานแห่ง

ความตายนี้เป็นพิเศษอย่างที่ไม่เคยเกลียดสิ่งใดมาก่อน ไม่ใช่ว่ามันไม่คงตามไฟเราะ หรือชวนฟังหรือกนะ แต่เป็นเพราะมันไร้ที่สิ้นสุดต่างหาก คอยตอกย้ำซ้ำๆ ว่าเธอทำอะไรลงไป

เธอคือฆาตกร...

เธอคือฆาตกร...

เธอคือฆาตกร...

ไม่หยุดหย่อน

เธอเอื้อมไปหยิบไอพอดมาเร่งเสียงจนมั่นใจว่าคนทั้งบ้านต้องได้ยินเสียงที่แผดมาจากหูฟังแฉะ และทำหน้าที่เหยเกเมื่อได้ยินเสียงครีครวคของโลหะซึ่งแปลว่าเธอเร่งเสียงมากเกินไปแล้ว ลำโพงเล็กจ้วภายในใกล้จะพัง เมื่อนั้นเองที่เธอยอมกดปุ่มให้เสียงเพลงเบาลง...แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ไวโอเลตอยากกลับ อยากกลับแทบขาดใจจนแทบตาและปวดศีรษะไปหมด แต่เธอรู้ว่าไม่มีทางกลับได้ง่ายๆ ไม่ใช่ในคืนนี้

แต่ก็มีวิธีอยู่ เป็นวิธีที่เธอไม่ชอบ ไม่อยากจะใช้เลย แต่ก็มียู่

เธอเหยียดผ้าห่มออก จ้วเจียลูกจากเตียงและเดินไปยังอีกมุมหนึ่งของห้อง เธอยังใส่หูฟังอยู่ยามคว่ำกระเป๋าลงมาจากตู้ลิ้นชักและทิ้งตัวกลับลงไปบนเตียง กระเป๋านี้เป็นของใหม่เช่นเดียวกับรอยประทับ โทรศัพท์มือถือและระบบสัญญาณกันขโมยในบ้านก็เช่นกัน ทุกสิ่งล้วนตอกย้ำถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ

ไวโอเลตบีบผ้าใบเนื้อแข็งขณะเปิดฝากระเป๋าลงและมองเข้าไปข้างใน

มันอยู่ในนั้น...ขวดยา...และเธอก็เอื้อมเข้าไปอย่างละล้าละลัง

เธอเห็นยาเม็ดสุดท้ายในกระปุกยาสีน้ำตาล เปิดฝาเทแคปซูลสี่ขาวลงบนฝ่ามือ ปล่อยให้น้ำหนักนั้นกดลง

เธอเกลียดนักที่ต้องการมันขนาดนี้ เกลียดที่มันเหลือแค่เม็ดเดียว เพราะแปลว่าเธอต้องไปขอยาเพิ่มจากหมอสิ

แต่คิดไวโอเลตก็ตัวสั่น แม้เธอจะถูกบังคับให้ไปพบเขาทุกสัปดาห์อยู่แล้วก็ตาม เธอพยายามไม่ทำอะไรและปริปากน้อยยิ่งกว่านั้นทุกครั้งที่มีนัด เธอจะนั่ง

กังวลสี่เลือด

ตัวแข็งอยู่ในห้องทำงานของเขา ตอบคำถามตามมารยาทเท่านั้น

เขาดื้อจนเธอจนหลังชนฝาเมื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเธอไม่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากทีม

ไวโอเล็ตคิดว่านั่นไม่ใช่พฤติกรรมของจิตแพทย์โดยทั่วไป...ไม่ใช่ว่าเธอรู้จักจิตแพทย์มากมายหรอกนะ...แต่เธอเชื่อว่าจิตแพทย์ส่วนใหญ่ไม่ซู่จะทำร้ายร่างกายคนในครอบครัวของผู้ป่วยหรอก

ที่แรกเธอไม่ไว้ใจใครเลย ไม่ว่าจะป็นซาราหรือเรฟ แม้กระทั่งคริสตัล แซม และเจ็มมา เธอโทษพวกเขาทุกคน...ในทุกเรื่องที่เกิดขึ้น เรื่องเคน เรื่องหมอลี เรื่องฝันร้ายและรอยประทับที่ทำให้เธอลืมตาโผลงอยู่คืนแล้วคืนเล่า

แต่ความรู้สึกนั้นก็คงอยู่ไม่นาน เพราะเธอรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของพวกเขา เคนไม่ได้เจอเธอเพราะพวกเขา แต่เพราะตัวเธอเองต่างหาก...เพราะสิ่งที่เธอทำได้ เธออยากทำตัวให้เป็นประโยชน์ อยากช่วยหยุดยั้งฆาตกรอย่างเคน

และพูดตามตรง เธอก็ยังอยากทำแบบนั้นอยู่ เธอแค่ไม่อยากให้ใครมาบอกว่าเธอไม่มีทางเลือกอื่น แต่นั่นไม่ใช่ความผิดของคนในทีม...อย่างน้อยก็ไม่ใช่ความผิดของเรฟและคนอื่น เธอยังไม่แน่ใจเรื่องซารา แต่ก็ไม่เชิงหรอก เด็กสาวนักภาพซาราบังคับให้เธอทำแบบนั้นไม่ออกจริงๆ

ไม่ใช่ซาราคนที่เธอรู้จัก ไม่ใช่ซาราคนที่ช่วยชีวิตของไวโอเล็ตไว้และมีรอยประทับเย็นเยียบติดตัวเป็นหลักฐาน

ดังนั้น ณ ตอนนี้เธอจึงโทษหมอลีไปก่อน เธอยังไปพบเขาตามนัด กินยาที่เขาให้ แต่จะไม่ให้อะไรตอบแทนเด็ดขาด เธอหวังว่าสักวัน...สักวันเขาอาจจะเบื่อหน่ายความจืดชืดของเธอ เบื่อหน่ายที่ต้องได้ยินเรื่องชีวิตประจำวันอันซ้ำซากแสนเซ็งของเธอ

บางทีเขาอาจจะรำคาญจนยอมเปิดเผยจุดประสงค์ที่แท้จริง

เธอรู้ว่าโง่หนักที่หวังว่าเรื่องจะจบลงง่ายตายถึงเพียงนั้น แต่เธอก็อดคิดไม่ได้ เธอเกลียดนักที่การกินยาเม็ดนี้จะทำให้หมอลีรู้ว่าเธอต้องการเขา

แต่ความจริงอันน่าเศร้าก็คือเธอต้องการเขาจริงๆ พักนี้เหมือนจะมีเพียง

ยาที่ช่วยเธอได้ คือหนทางเดียวที่เธอจะหยุดรอยประทับอันไร้จุดสิ้นสุดเพื่อจะได้
นอนหลับเสียที ไมลิ เพื่อที่เธอจะได้หมดสติต่างหาก...ไม้อาจรับรส กลิ่น เสียง
หรือสัมผัสใดๆ

มันคือสรวงสวรรค์ สวรรค์อันงดงามไร้ที่ติซึ่งเกิดจากฤทธิ์ยา

เธอส่งยาเข้าปาก กลืนมัน รับรสขึ้นที่โคนลิ้น ต้มต๋ากับความรู้สึกรู้สึกที่ว่า
อีกไม่นาน...ไม่นานแล้ว...เธอจะไม่รู้สึกอะไรเลย

แม้จะเพียงชั่วคราวเท่านั้น

แม้จะทำให้เธอต้องกลับไปขอยาเพิ่มจากหมอลี้ก็ตาม

"ตื่นตื่นเรื่องวันพรุ่งนี้มั้ยจ๊ะ วันเปิดเทอมเชียวนะ"

ไวโอเลตหยิบถ้วยสะอาดออกมาจากเครื่องล้างจานและทำหน้าที่ใส่อาหาร
กระตือรือร้นของแม่

"ไธ้ แม่คะ เพลาๆ หนอยเถอะ ว่าแต่แม่เป็นอะไรไป แม่หน้าจะยังนอนอยู่
ไม่ใช่หรือ"

เธอขมวดคิ้วใส่หน้าต่าง นึกอยากให้ผู้ลี้ยังปิดกั้นแสงจ้าของดวงอาทิตย์
ยามเช้าอยู่

สีหน้าของแม็กกี้ แอมโบรสเปลี่ยนไปฉายแววเห็นใจ

"เมื่อคืนแม่ได้ยินเสียงลูก ลูกตื่นอยู่ถึงกี่โมงกัน"

แม่ขยับเข้ามาก้าวหนึ่ง ไวโอเลตเพิ่งสังเกตว่าแม่ของเธอแต่งตัวเสร็จแล้ว
สวมเสื้อคลุมเประอะสี รวบผมเป็นมวยยุ่งๆ ขาดแค่หมวกเบเรต์วางเอียงในมุมเหมาะ
แม็กก็จะเป็นศิลปินตัวอย่างแล้ว

"แม่จะไปไหนคะ"

แม่ของเธอเบะปาก

"เลิกเปลี่ยนเรื่องแล้วตอบแม่มาเสียที รอยประทับนั้นใช่มี๊ ไว มันทำให้
ลูกนอนไม่หลับใช่มี๊"

ไวโอเลตนิ่วหน้าและรีบหันศีรษะจนเกินไป เธอทำเป็นไม่ได้ยินเสียงกรู๊งกริ่ง

กังวลานสี่เลือด

หลอกหลอนของกล่องดนตรีที่ลอยล่องรอบตัว

"ไม่ใช่อยู่แล้วค่ะ" เด็กสาวเกลียดนักที่ใครต่อใครอ่านเธอออกได้ง่ายขนาดนี้และอยากให้พ่อแม่เลิกมองเธอเหมือน...เหมือนเธอพังไปแล้วเสียที่ "เรื่อง...โรงเรียนนะคะ หนูแค่ตื่นตื่นที่จะได้ไปโรงเรียน"

แม่ของไวโอเลตหัวเราะ แต่น้ำเสียงฉายแววประชดประชันชัดเจน

"ใช่สิ ลูกกับโรงเรียนชื่อกันขนาดนี้นะ" แม่ไขว่คว้าพันกันแต่ไม่ได้ชักต่อ แม้สีหน้ากังวลจะยังคงอยู่เมื่อเปลี่ยนเรื่องพูดก็ตาม "แม้ว่าจะออกไปทำงานภาคสนามบนภูเขาสักหน่อย เพื่อจะได้แรงบันดาลใจจากบนนั้น บางทีลูกน่าจะมากับแม่" แม่เอ่ยปากชวนพลางมองไวโอเลตยกมือขึ้นป้องตาสูดแสงอาทิตย์ที่สาดผ่านหน้าต่างครัวเข้ามา "อากาศบริสุทธิ์อาจช่วยลูกได้"

ไวโอเลตเชื่อว่าแม่ตั้งใจชวนจริงๆ แม้เธอจะไม่คิดว่าอากาศบริสุทธิ์นิดๆ หน่อยๆ จะรักษาอาการของตัวเองได้ก็ตาม เธอรู้ว่าตัวเองดูเป็นอย่างไร ยืนอยู่ในครัว สวมชุดนอนย้วยๆ ผมที่ยังไม่ได้หวีฟูฟ่อง ยาได้ผล อาจจะได้ผลเกินไปด้วยซ้ำ เพราะตอนนี้ไวโอเลตรู้สึกเหมือนเธอกำลังเหยียดตามองฝ่าหมอกหนาซึ่งห่อหุ้มเธอไว้ราวกับผิวหนังชั้นที่สอง พยายามกดอารมณ์ของเธอ

ไวโอเลตก้มลงถลึงตาใส่ถ้วยเปลาในมือ จู่ๆ ก็จำได้ว่าตั้งใจจะใช้มันทำอะไรก่อนแม่จะเข้ามาทำให้เธอไขว่เขว เธอหันไปยังเครื่องทำกาแฟและคิดว่ากาแฟเย็นแค่ต้องการกาแฟเย็นเพื่อให้สมองปลอดโปร่งขณะนั่งมาตอบ

"ขอบคุณค่ะ แต่ไม่ดีกว่า วันนี้หนูมีเรื่องต้องทำ"

"อย่างเช่นเตรียมตัวไปโรงเรียนหรือจ๊ะ" แม่ถาม น้ำเสียงฟังดูไม่ค่อยเชื่อ

"เปลาค่ะแม่ แค่เรื่องนะค่ะ เรื่องที่ต้องทำ"

แม่ของเธอทำเสียงที่อาจจะตั้งใจให้เป็นเสียงหัวเราะ แต่กว่ามันจะหลุดออกจากปากกลับฟังคล้ายเสียงถอนหายใจอึดอัดมากกว่า

"ตามใจนะไว แต่แม่จะไม่ยอมให้วันอันสวยงามนี้สูญเปล่าไปอีกสักนาทีเดียว"

ไวโอเลตมองแม่ของเธอหัวเราะเป่าผ้าใบโตซึ่งแอดไปด้วยพู่กัน ถ่านสมุกสเก็ทซ์ และผืนผ้าใบขึ้นมา ราวกับยังตัดสินใจไม่ถูกว่าวันนี้จะวาดภาพหรือ

ระบายสีดี ไวโอเลตสงสัยว่าในกระเป๋านั้นมีดินเหนียวอยู่ด้วยไหมนะ เพื่อจูงใจ
แม่จะนีกอยากทำงานปั้นขึ้นมาระหว่างออกภาคสนาม

"ขอให้สนุกนะคะ" ไวโอเลตพูดด้วยน้ำเสียงเบาๆ

แม่หยุดที่ประตูและสบตาเธอ

"จะให้แม่อยู่ก็ได้นะ ถ้าลูกต้องการ..."

ไวโอเลตยกมือขึ้นเป็นเชิงบอกลา มันคือความพยายามอันน้อยนิดที่
จะเอาใจแม่ เพราะไม่ใช่ความผิดของท่านเลยที่ไวโอเลตปวดหัวตุบๆ หรือที่เธอ
กินยาเม็ดสุดท้ายไปแล้ว

"หนูอยู่ได้ค่ะ ไป...สนุกกับอากาศบริสุทธิ์เถอะค่ะ"

ไวโอเลตเอนตัวไปด้านหลังและไล่มือผ่านยอดหญ้าเย็นเฉียบ จ้องไปยัง
ลวดทรงไก่ซึ่งล้อมลานดินเล็กลง ในสนามหญ้าหลังบ้านของเธอไว้

เซตตี้ เอเคอร์ ช่างเป็นชื่อที่ประหลาดนักเมื่อคิดว่าเธอกับเจย์ยังเด็กมาก
ตอนที่ตั้งชื่อนั้น ไวโอเลตจำไม่ได้ว่าทำไมเธอกับเจย์ถึงเลือกชื่อนี้ อะไรกันที่เป็น
แรงบันดาลใจเบื้องหลังชื่อนั้นเป็นปริศยานี้ แต่เธอจำได้ว่าวันที่เธอได้ยินชื่อนั้น...
ไม่ว่าจะเป็นเธอหรือเจย์ที่พูดออกมาก่อนก็ตาม...เธอรู้ว่ามันถูกต้อง มันลงตัว

มันเป็นชื่อที่เหมาะสมกับสุสานสัตว์

มันไม่ได้โดดเด่นอะไร มีแค่กิ่งไม้ ก้อนหิน และเนินดินปนกันอยู่ บ้าง
ก็มีหญ้าขึ้นคลุม บ้างก็ไม่มี เรียงเป็นแถวยาวไม่ค่อยเป็นระเบียบ ทั้งหมดถูกล้อม
ด้วยลวดทรงไก่ซึ่งพอของเธอช่วยชิงไว้ป้องกันไม่ให้สัตว์ที่ยังเป็นๆ บุกลงไป
ขุดคุ้ยซากสัตว์ที่ตายแล้ว คนอื่นอาจจะมองเห็นว่ามันเป็นแค่กองอะไรๆ เป็น
ซากของสิ่งที่เคยเป็นสวน กองปุ๋ยคอก หรือไม้กั้นแค่มุมดินที่หญ้าไม่ขึ้น

ไวโอเลตจำได้ว่าครั้งหนึ่งเมื่อเธออยู่เกรดหกหรือเกรดเจ็ด เธอเคยกลัวว่า
เพื่อนสักคน...อาจจะเปลี่ยนชื่อ จูลส์ หรือแคลร์...จะรู้ว่าแท้จริงแล้วมันคืออะไร
กลัวว่าพวกเขาจะล่วงรู้ความลับอันซ่อนเร้นที่สุดของเธอ ความคิดนั้นทำให้เธอ
เครียดมาก ทรมานจิตใจจนเธอเก็บเงินค่าขนมไปซื้อเมล็ดพืชจากร้านแถวบ้าน

กังวานสีเลือด

ค่อยๆ แปะของเหล่านั่นลงบนไม้ไอติมเก่าๆ และปักมันลงในสุสานอย่างเป็นทางการ
ระเบียบเรียบร้อย ทำให้มันดูคล้ายสวนครัว คล้ายบางสิ่งจะงอกงามขึ้นมาได้
ทุกเมื่อ

ราวกับมันเป็นสถานที่แห่งชีวิต ไม่ใช่ความตาย

เธอไม่น่าจะต้องกังวลเลย ไม่เคยมีเพื่อนคนไหนพูดถึงลวดทรงไกใน
สนามหญ้าหลังบ้าน ไม่เคยมีใครสังเกตเห็น ยกเว้นเจย์

ที่นี่จะเป็นที่ของเธอเสมอมา กระทั่งในขณะนี้เมื่อเธอนั่งอยู่ตรงนี้ เจียหู
ฟัง...สัมผัสได้ถึงกังวานเลื่อนรางมากมายที่แผ่ออกมาห่มคลุมเธอไว้ ไวโอเลต
ก็ยังรู้สึกสงบสุข เกือบลืมไปแล้วว่าตัวเองก็มีรอยประทับเช่นกัน ราวกับสัตว์
ทั้งหลายในนั้นให้ที่พิงพิงกับเธอชั่วคราว ตอบแทนความกรุณาของเธอผู้มอบความ
สงบสุขที่พวกมันปรารถนาให้โดยการกลบรอยประทับของเธอไว้

เกือบลืมไปแล้ว...

"จำตอนที่เธอบอกพ่อแม่ว่าอยากฝังศพตัวเองไว้ที่นี่ได้มั้ย"

เสียงของเจย์ดังขึ้นชัดเจนหวนความทรงจำของเธอ รอยยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นบน
ริมฝีปากของไวโอเลต

"ฉันจำได้ว่าพ่อนั่งอธิบายอยู่ตั้งสามชั่วโมงนะว่าทำไมฉันถึงต้องถูกฝัง
ในสุสานจริงๆ" เธอพยายามเลียนเสียงเอาจริงเอาจังของพ่อให้ใกล้เคียงที่สุด
"พ่อยังอธิบายว่าทำไมพวกเราถึงต้องปฏิบัติตาม 'ธรรมเนียม' เมื่อคนเราตาย
พ่อบอกว่าพวกเราไม่สามารถฝังศพตัวเองไว้ในสนามหญ้าหลังบ้านได้ และ
ถึงขนาดอธิบายเรื่องการอาบน้ำยาศพด้วยซ้ำ ซึ่งฉันฟังแล้วขะแยงจะแยะ ก็
ตอนนั้นฉันอายุแค่เจ็ดหรือแปดขวบเองนี่นา แต่แล้วแม่ก็กลับถึงบ้าน ฉันเล่า
ให้แม่ฟังว่าอยากถูกฝังไว้ในสนามหลังบ้านตัวเอง รู้สึกแม่จะพูดอะไรทำนองว่า
'เป็นความคิดที่ตึงใจ ไหว นี่ลูกก็จะได้อยู่กับพวกสัตว์ตลอดไป' " ไวโอเลตหัวเราะคิก
"พ่อผู้น่าสงสาร ฉันคิดว่าพ่อจะระเบิดโพละแล้วเสียอีก บางครั้งฉันก็สงสัยว่า
พ่อกับแม่มาลงเอยกันได้ยังไง"

เจย์นั่งลงข้างเธอบนพื้นหญ้า ไหล่ของทั้งคู่ชนกัน

"แล้วเธอก็มาเล่าเรื่อง 'ศพอาบน้ำ' ให้ฉันฟัง จำได้มั๊ย" เขาเลิกคิ้ว ทั้งสองข้างขึ้นขณะใช้คำพูดผิดๆ เหมือนตอนที่ไวโอเลตเล่าให้ฟังเมื่อหลายปีก่อน "เธอล้ำให้ฟังว่าพวกเขาจิ้มสายยางเข้าไปในร่างของพวกเรา ดูดเลือดออกมา จนหมดแล้วเติมสารเคมีเข้าไปแทนเพื่อไม่ให้ร่างกายเน่า ฉันคิดว่าเธอใช้คำว่า เน่านะ จากนั้นพวกเราก็กัญญากันว่าจะไม่ทำอะไรแบบนั้น พวกเราอยากใช้วิธีเผา จะได้เอาอัฐิไปโปรยให้ทั่วสนามเด็กเล่นที่โรงเรียน"

เธอโพล่งหัวเราะออกมาและขยับเข้าไปใกล้เจย์

"อยากรู้จังว่าครุฑใหญ่จะคิดยังไง เธอนึกภาพเด็กคนอื่นบดอัฐิของพวกเรา ออกจากชิงช้าอ้อมมั๊ย" เธอกระแทกไหล่เจย์อย่างล้อๆ "พวกเราเป็นเด็กที่สยดสยอง มากเลยนะว่ามั๊ย"

"ก็ดีกว่าต้องเป็นขอมบั้นนอนอยู่ใต้ดินไปตลอดกาลละนะ"

เขาก็มลยยิ้มให้เธอ แล้วริมฝีปากของไวโอเลตก็แห้งผาก แม้ในขณะที่พูด เรื่องขอมบั้น เขาก็ยังทำให้ห้องไส้ของเธอบั่นป่วนได้ด้วยการมองเพียงครั้งเดียว

"เธอดันเต็นเรื่องวันพรุ่งนี้มั๊ย" เจย์เปลี่ยนเรื่อง

ไวโอเลตหรีตา แต่ไม่ได้โมโหเขาจริงจัง

"ทำไมใครต่อใครต้องเอาแต่ถามฉันแบบนั้นด้วย"

เขายกไหล่ เอนตัวเข้ามาใกล้อีก เด็กสาวรู้สึกว่าการหวดตาของเขาหยุดลงที่ ริมฝีปากของเธอ ทำให้มันเสียวชานด้วยความตื่นเต็น

"ก็เพราะพรุ่งนี้พวกเราจะเป็นนักเรียนปีสุดท้ายแล้วนะสิ เพราะนี่คือปี สุดท้ายของชีวิต ม.ปลาย พวกเราก็คงจะตื่นเต็นไม่ใช่หรอ"

"คงงั้นมั้ง"

เธอตอบ ทว่าไม่ได้สนใจคำพูดที่ออกมาจากปากนักรอก เธอสูดลมหายใจ ของเจย์ซึ่งสอดประสานเป็นจังหวะเดียวกัน

"แต่จริงๆ แล้วไม่หรอ"

เธอจ้องดวงตาของอีกฝ่าย ประกายสีทอง สีเขียว และสีน้ำตาลปะติดปะต่อ

กังวานสีเลือด

กันราวกับขึ้นแก้วเล็ก ๆ ในงานโมเสกแสนประณีต เธอมองขนตาของเขาซึ่งยาวและหนาเกินไปสำหรับเด็กผู้ชาย มองรูม่านตาที่เบิกกว้างขึ้นเมื่อเธอขยับเข้าไปใกล้

"ฉันไม่ได้พูดแบบนี้สักหน่อย" เธอยิ้ม "แต่ก็ใช่ ฉันไม่ได้ตื่นตื่นหรอก"

"เพราะอย่างนี้ใช่ไหมเธอถึงไม่ไปงานบาร์บีคิวฉลองวันเปิดเทอมที่บ้านแคลร์ ฉันได้ยินว่าทุกคนที่พอจะมีสถานะทางสังคมอยู่บ้างไปร่วมงานกันหมดเลยนะ"

เขาพูดล้อๆ แต่สีหน้าฉายแววห่วงใยอย่างที่เธอเห็นบนใบหน้าของแม่เมื่อเช้า ราวกับเธอพังไปแล้ว

"ฉันไม่เป็นไร เจย์ สัญญาได้เลย"

เขาเอื้อมมือมาไล่นิ้วโป้งไปตามรอยคล้ำใต้ดวงตาของเธอ

"รอยประทับไข่ม้อย" เขาถาม

เธอพยักหน้า แต่สมองกลับได้แต่คิดถึงสัมผัสของเขา

"เธอได้นอนบ้างม้อย"

เสียงของเขาแผ่วลง ปากขยับใกล้กว่าเดิม

เธอพยักหน้าอีกครั้ง

เจย์ประคองแก้มของเธอไว้

"พวกเขาคิดถึงเธอนะ รู้ม้อย"

เขาไม่จำเป็นต้องเอ่ยว่าใคร เธอรู้ว่าเขาหมายถึงเชลซี แคลร์ และจูลส์ ฤดูร้อนที่ผ่านมาช่างยาวนานและแปลกประหลาด เป็นช่วงเวลาที่ต้องปรับตัวเข้ากับชีวิตใหม่ ชีวิตซึ่งจะไม่มีวันเจียบอีกต่อไป

"ฉันก็คิดถึงพวกเขาเหมือนกัน" เธอยอมรับ "มันก็แค่..."

ไวโอเล็ตเจียบไป พยายามนึกหาคำพูดที่เหมาะสม และคิดว่าเธออาจจะนึกได้ง่ายขึ้นถ้าเจย์ไม่ได้อยู่ใกล้ขนาดนี้ ถ้าเธอไม่ได้จ้องดวงตาแสนสวยคู่นั้นและสุดลมหายใจอันน่าเฝ้าหวงของเขายู่

"พวกเขาทำเหมือน ไม่รู้สิ เหมือนทุกอย่างยังคงเดิมไม่มีเปลี่ยนแปลง แต่ฉันรู้สึก

เหมือนตัวเองเป็นคนแปลกหน้า แถมยังรู้สึกว่าเป็นคนช็อกโกทด้วย พวกเขารู้ว่าฉันถูกลักพาตัวไป แต่ฉันบอกไม่ได้ว่าทำไม และทุกครั้งที่เชลซีถามว่าฉันไปไหนมา ฉันอยู่กับใคร ฉันก็ต้องคิดหาข้ออ้างเพื่อไม่ให้เชลซีรู้ว่าฉันอยู่ที่ศูนย์ ฉันรู้สึกเหมือนใช้ชีวิตอยู่ในโลกสองใบ" เธอซุกใช้อุ้งมือของเธอ "ฉันไม่รู้ว่าคุณตัวนี้จะกลายเป็นใคร"

ริมฝีปากของเจย์หยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม เขาเอื้อมมือมาดึงเธอเข้าไปกอด เธอรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายส่ายหน้าตึกๆ

"เธอนี้บ้างจริงๆ นะรู้มั๊ย" แต่ถ้อยคำนั้นไร้แววตำหนิใดๆ เขาผละออกมามองเธอด้วยแวตตาขบขันเช่นเดียวกับน้ำเสียง "เธอไม่เห็นต้องเป็นใครที่ไหนเลยไฉ่ แค่เป็นเธอก็พอแล้ว พวกเขาคิดถึงเธอนะ"

เธอยิ้มตอบ เจย์พูดถูก...ถูกเสมอนั้นละ และเมื่อเขาพูดออกมางายๆ อย่างนั้นมันก็ฟังดูสมเหตุสมผลดี

นี่เธอล้อใครเล่นอยู่ มีเรื่องเกิดขึ้นกับเธอจริงๆ เรื่องที่เปลี่ยนเธอไปไม่น้อย... ไวโอเลตคงโกหกถ้าจะพูดว่าตัวเองผ่านพ้นเหตุการณ์ลักพาตัวมาได้โดยไม่บอบสลาย สิ่งที่ตามหลอกหลอนเธอก็ไม่ได้มีเพียงรอยประทับเท่านั้น แต่นั่นไม่ได้แปลว่าเธอกลายเป็นคนอื่นไปแล้วไม่ใช่หรือ

เพื่อนๆ ก็พยายามกล่อมให้เธอเชื่ออย่างนั้นโดยการแวะมาที่บ้านของเธอวันแล้ววันเล่าไม่ใช่หรือ ทั้งโทรมา ส่งข้อความมา พยายามทุกวิถีทางให้เธอออกไปเที่ยวด้วยกัน แม้เธอจะปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ใช่หรือ ไม่ใช่เชลซีหรือที่ทำให้เธอต้องยอมแพ้โดยการโผล่มาที่บ้านทุกเช้าเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ จนเธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมไปทะเลสาบกับเพื่อน

และเธอก็สนุกมาก รู้สึกเหมือนได้กลับเป็นเธอคนเก่าอีกครั้ง แม้จะแค่วันเดียวก็ตาม

"พวกเรายังไปงานเลี้ยงที่บ้านแคลร์ได้นะ ถ้าเธอต้องการ"

ไวโอเลตส่ายหน้า

"จันเธออยากจะทำอะไร" เขาถามเสียงแผ่วเบาเปี่ยมความนัย

กังวลสี่เลือด

"ถ้าเธอต้องถาม..."

ไวโอเล็ตเงยไป ริมฝีปากของเจย์ประกบเข้ากับเธอ ความรู้สึกวาบหวิว
แล่นไปทั่วร่าง ทำให้เธอสลัดความสุข ต้องจิกเท้า

เธอขยับเข้าหาเขา ไม่สนใจว่าพ่อแม่อาจมองออกมานอกหน้าต่างได้
ทุกเมื่อ หรือว่าพวกเขากำลังจับกันอยู่หน้าสุสานที่เต็มไปด้วยซากสัตว์ หรือว่า
เธอควรไปเตรียมตัวให้พร้อมรับวันเปิดเทอมปีสุดท้าย เธอไม่ได้นึกถึงอะไรเลย
นอกจากเจย์ ไม่ได้นึกถึงอะไรเลยนอกจากริมฝีปากของเขา

เธอไม่ได้นึกถึงอะไรเลยนอกจากข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อเธอกับเขาได้อยู่กัน
ตามลำพัง อะไรๆ ก็ล้วนดีขึ้นกว่าเดิม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)